

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaj
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Šerbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedyplatu 40 pj. dostacž.

Estomihi.

Lut. 18, 31—43.

Mój je wschón tón kšizowany,
Moja lubosć Jesuś je;
Dži wschať, čercze šatamany,
Džicze, šwěta žadosće:
Wascha lubosć škódna je,
Wascha lubosć k šmjerczi dže.
Mój je wschón tón kšizowany
A ja kóšchu jeho rany. Šamjeń.

Šlaj, my džemy horje do Jerusalema, a wschitto budže dokonjane, šchtož pišane je psches profetow wo čłowškim Ššnu, tak čže nam napschecziwo kšinczecž we šwjatym póštnym čžašu, do kotrehož bórsy šašo štušimj. Štrowicž čže naš šašo w starej lubosći kral šwjateho póštnego čžaša, kral w černjowej křónje, Jesuś Šhryštus. Še wěšće, wón štrowi w našch dnjach njewěry jich wjele, kiž šo jemu ša to njedžakuj. A tola njedyrbi wón našču dušču šebi dohycž, wón, kiž je naš tak horzo lubował hacž do šmjercze, haj, hacž do šmjercze na kšizju? Njechamy šo jemu podacž, kiž je w najwjetšich bolosćach wo našču dušču warbowal; kiž je čžerpil, šo by našču dušču wumohl, šo by wschu našču winu šaplacžil, šo bychmy jeno měr měli, a šo bychmy mohli junu šancž do njebjesteje domišny?

Tehodla šchtož ma hišće woczi, kotrejž widžitej, a wušchi, kotrejž móžetej šlyšecž, a šchtož ma hišće

wutrobu, kiž něšchto šobucžuje a kiž rošgni, šchtož je Jesuś w najwjetšej lubosći jeno ša šubjenny šwět čžinił, tón njeh tola pschińdže, šo by š nami wschittimi š Jesuśom horje čžahnył do Jerusalema. To budž našče hešło pschi šapocžatku šwjateho póštnego čžaša, a tuto hešło čžzemy po šakladže tekšta hromadže rošpomnicž.

Ša Jesuśom na jeho pošlednim pucžowanju do Jerusalema!

My prajimy 1. Ša nim ke kšizje, 2. ša nim w kšizju, 3. ša nim psches kšizž!

Ach dušcha, štuš na Golgatha!
Šow twoje woło widži,
Kať štyškau žalosć Jesuś ma,
Šdyž se šmjerczu šo bėdži.
Ma tym našch hrěch, kiž bė nam šmėch,
Še jenicžy we wini,
A našcha šłosć a njeprawdosć
Tu štyšnosć jemu čžini. Šamjeń.

1. Tekst praji w šchucžy 31: Ša Jesuśom horje ke kšizje, to budž naš wschittich hešło dženska! Abo njehašch ty š nami šobu hič? Šdže čžesch ty? Mašch šnadž tu na šemi druhe měštacžto, hdžež namaka dušcha šwój štatok a dom, hdžež šwět tebi šhowanku škiczi, hdžež njeknježi hrěch a hdžež mašch wotpočžinč? Ně, ně, pój jeno šobu ke kšizje, tam jeno šy derje ššhowany psched hrěchami a štarosćemi; pój jeno k Jesuśej, wo kotrymž našch tekst praji: wón budže podaty pohanam a budže wušmė-

scheny a hanjeny a saplumany, a woti budža jeho krjudo-
wacž a moricž. A to wschitko twojedla! Haj, pój k njemu,
pola njeho mēr namakafsch. A to dosčž njeje, so dyrbišch
jeno mēr namakacž sa tutón šwēt, nē, njewjedže tež žadny
druhi pucž k wěcznej domisnje, k twojemu Wótzei w njebie-
šach, hacž jeno tón pucž sa Jesuřom psches Golgatha!
Tehodla, my dyrbimy horje s Jesuřom na Golgatha. Na
žanym druhim pucžu njebudžemy našeho Šbóžnika, jeho
teho šwjateho, a naš tych šhudnych hubjenych hrěšnikow
lěpje spóšnacž a rořymicž, hacž na pucžu bolosčžow do
Jerusalema, na Golgatha, tej „via dolorosa“.

My wěmy drje, wjele je jich tajkich blařnych w našich
dnjach, wo kotrychž to šłowo našeho teksta placzi: a woti
nicžo wo tym nješrořymichu, a ta rěčž běšche jim potajena,
a njewjedžichu, šchtož bē prajene, my wěmy tež, jim wjele
našeho luda je šwjaty póřtny čžař se šwojimi šhutnymi
napominanjami čžař nastorka, dokelž njedyrbja šo semškich
lóschtow wjazy wjeřelicž, dokelž čže tutón čžař jich žyle
wořebje na wěcznosčž pokafacž, dha nječamy šo wot nich
mylicž dacž w našej šwěrnosčži, čžemy my dale twjerdže
džeržecž to rjane waschne, wot prěnjeje hodžiny šwjateho
póřtneho čžařa čžemy s Jesuřom šobu horje hicž do Je-
rusalema, so bychmy s nim šobu čžerpili, a, so bychmy
s nim tež junu pschekrařnjeni byli. To budž naše heřlo
pschezo s nowa! A k temu pschindže to druhe napomi-
nanje teksta, sa Jesuřom tež w šchizju.

2. Tekst praji šcht. 35—39. Kajki šrudny napohlad
tola, jedny šlepy prošer. Še hižom šrudnje dosčž, hdyž
je čžlowjeř šlepy, a hdyž njemóže šo ženje lubeho šłoncžka
wjeřelicž, ale dwóžy šrudnje je tola, hdyž dyrbi šebi tajki
šlepy hiřchče šwój wschědny šhlěb wuprořycž. A tajkeho
šlepeho prošerja mamy w tekščže psched šobu a wot tu-
teho muža čžemy wufnyčž. Wón šlyšchi, so Jesuř nimo
póřdže. Wo Jesuřu je hižom wjele šlyšchał a wón wē,
hdyž něchtó, móže jeno wón mi pomhacž. Jesuř je jeho
jenicžka nadžija! Tehodla šawola wón, jako Jesuř nimo
dže: Jesu, ty Šyno Dawitowy, šmil šo nade mnu! A
čžim wjazy čži, kiž prjedy džěchu, šwarjachu, so dyrbiesche
mjelčecž, čžim bóle wón wola, pschetož wón ma tu wěřtosčž,
Jesuř móže a budže a čže mi pomhacž. Tak čžemy tež
my w kóždej hodžiny šwojeho žiwjenja, ale žyle wořebje
tež w šchizju šwoje žyle dowěrjenje na tuteho Jesuřa
štajecž. Čžakaj jeno, luby pschecželo, hdyž je Anješ tebi
šnadž čžeřki šchizj póřklał, čžakaj, doniž Anješ njepřchindže.
Šlaj jeno, kať dolho je wěščže tamny šlepy w našim
tekščže čžakał, a tón Anješ njeje jeho tola wopuschčžik.
„Wostaň duřcha, ščžerpliwa, junu budžěšch šchčžipacž róže!
Wóh je šama dobrotu; psches šchizj pyta twoje šbože.
Šchtóž šo jemu dowěri, teho wón njewopuschčži.“ A hdyž
budže horzota šrudoby pschezo wjetřcha, hdyž šo šnadž tebi
řda, so budže pschewulka, so njebudžěšch ju wjazy šnješčž
móž, dha daj šebi prajene byčž, Anješ šam wo dnjo a
w nožy štražuje, so njebudže woheň špytowanja pschehoržy.

Wěščže budže tež dženska hiřchče, kať tehdy šlepemu,
tebi to wolanje šakafacž a budža prajicž: budž jeno šmērom,
Jesuř njeje šam šebi pomhacž mohł, kať dyrbi dha tebi
pomhacž, abo Jesuř běšche tež jeno čžlowjeř, kať ty. Dha
pať tež ty čžim bóle wolať: Jesu, šmil šo nade mnu,
tón Anješ čže pschincž. „Na njoh' twať kať na škału,
džerž šo jeho ruti wschudže. Šemu škorž, šchtož wu-
trobu čži šrani a jara rudži. Wón tu duřchu wofschewi
hnadnje we wschej tyřchnosčži.“ Tak dyrbi šo tež nad

tobu dopjelnicž, šchtož w našim tekščže dale čžitamy
šcht. 40—43.

3. Ša Jesuřom tež psches šchizj! Jesuř hoi šlepeho,
ale wón njehoi jeho jeno sa tutón šwēt, nē, šchtož je to
hłowne, psches šchizj je jemu tež wocži na tamny šwēt
wocžinik. My widžimy, tón šlepy, kiž je nětko widjenje
šako dostał, njeřwata najprjedy domoj k tym šwojim.
Šeho prěnja myřl je wjele bóle, šchtož šhěrlušch wupraji:
„Š Jesuřom nam dajče čžahnyčž, hladacž jeho štopje-
njow a wot šwěta w šwěče štanycž, hicž kať wón je
prjedy šchol, k njebeřam šo sa nim šlědžicž, w šwěče byčž,
sa njebjom štačž, prawje wěricž, lubowacž a šo štajnje
prawje bēdžicž. Wostaň, Jesu, s hnadu tu, dha, hdyž džěšch,
du sa tobu.“ Šeho prěni pucž je řhodjenje sa šhryřtuřom,
jeho heřlo je nětko, sa Jesuřom horje do Jerusalema! A
šchto je jeho k temu pschinjěšlo? Nicžo druhe, hacž jeno
tón šchizj, kotryž běšche jemu tón Anješ najprjedy, tať-řjež
jako powolanje póřklał.

O, so by tón Anješ nam wschēm, hdyž nam šchizj
póřčzele, tež psches šchizj wocži wocžinik, so bychmy tež my
sa Jesuřom řhodžili a jeho šhwalili. Ša Jesuřom, to
budž s nowa naše heřlo wot džensřniřcheho dnja. Dopjel-
njena dyrbi naša wutroba w pschichodnym šwjatym póřt-
nym čžařu wschědne byčž s tej proštwu: „Puschče mje,
puschče mje, k Jesuřej šo mi tať čže! Duch mój po nim
horzo žada, wóčžlo jeno sa nim hlada, pucž mój k jeho
trónej dže.“ Haj, sa Jesuřom do Jerusalema, niž do
semškeho měřta, ale do njebeřkeho Jerusalema hdyž žadny
šchizj wjazy njebudže, ale hdyž dyrbi nam junu hnadne
šłonzu šbóžnosčže wschědne šwěčžicž. Ša Jesuřom čžemy
řhodžicž s tej modlitowu Zinzendorfa: „Jesu, prjedy dži
nam tu na šemi; njedaj šo nam dolho šomdžicž a toh'
hnadnoh' čžařa škomdžicž. Wjedž naš sa ruku k Wótzei
do domu“.

Šamjen.

B. w B.

Čžehamy šobu s Jesuřom!

Čžehamy šobu s Jesuřom,
Wón nam šwjaty pschiklad dawa
A naš wjedže k Wótzei dom,
Čžer dže w čžernjach, je pať prawu.
Jesu, dži ty we přědku,
Šlej, my džemy sa tobu.

Čžerpmy šobu s Jesuřom,
Nječ naš jeho bolosčž rudži;
Še šlyřami, čžerpjenjom
Njebjo junu radoščž šbudži.
Šchtóž s nim tudy čžerpjesche,
Póřdže tam do krařnosčže.

Mrějmy šobu s Jesuřom,
Šo šmjercž wěcznu njewoptamy,
Ale s čžělnym wumřecžom
Žiwjenje tam w njeju mamy.
Měcž nam, Jesu, tudy daj,
Dha nam šwa Boži raj.

Budžmy živi s Jesuřom,
Kotryž krařny s rowa štanj;
Šwědčmy s nowym žiwjenjom,
Šo našch hrěch bu pohřebany.
Ššmy-li živi, Jesu, čži,
Dha šmy wěcznje pschi tebi!

Pomoz sa duchownu sleposczi.

Pójcze, ślepi, pójcze rucze,
Śwětło śwěta nimo dže!
Wopuścycze te hrěschne pucze,
So wy sažo widzicze.

Haj, njech wschitzy wołaju:
Jezu śmil ło nade mnu!
W kóždej jeho śwětkej prusy
Pomoz je we waschej nusy.

O duž khwatnje dżicze ł njemu
S roścacjom a we wěrje;
Wustorżcze wschu nusy jemu,
Wubhadżazu ł czěmnoścze.
Wón wam moczi wotewri,
Czěmnu duschu roścwěczi,
Wumozje waś ł hrěchow pada,
So wam sřhadža Boža hnada.

Schtóž dže ł njemu, wobśbożuje
Duschu ł jeho sařkuzbu,
So ło Bože dżeczo czuje
W swojim lubym Sbożniku,
Wob kotrymž wón žiwj je
W drascze jeho prawdoscze,
Tak so nowym śwětłe khodži,
Wěrny czerstwe plody sřodži.

Mi tež, Jezu, sahoj hnadnje
Moju sleposczi, khudobu!
Ach, ja proscheć czałam žadnje,
Ssam kei pomhaczi njemožu.
Spozcz, so ł křiczi twojeho,
Dostanje mi pomoz ło,
So mohł w twojim śwětłe khodziczi.
Seno ł tebi duschu wodziczi!

K. A. Fiedler.

Wyškoki lubosczimy knjes.

Niczo wyškofstejazemu wutrobny bóle njedobhwa, hacž hdyž móže ło wón ł wschěm ludžom lubosczimje poniżiczi.

Wsched dlějšchim czałom běsche, tak Draždžanski farać Wlantmeister powjeda, bohatty ryczerkubler, kiž rořymjesche tak prawje w lubosczy a pscheczelnosczy se swojimi ludžimi wobřhadżeczi. Wón stejesche wyško, jara wyško w Draždžanach, ale to jeho njewotdżerža, se swojimi wjeřnymi ludžimi dobre pscheczelstwo dżerżeczi, na wjeřelu a horju gmejny dželbraczi a ł kóždym, tež ł najřnadniřchim, pscheczelnym bycz.

Snydom, jako běsche ryczerkublo kupil, ło starobliwje khudobje pschewobroczi. Nas ł fararjej dżesche: Sa Wam naležnje porucžam, mi řobudżeliczi, sčtož wo potrebnosczach jenotliwych a gmejny řhonicze. Wo narodze swojeho přenjeho řyna robotu pschi swojim dworje wotřtroni. Jako bu něhdy psched njesbožom sathowany, sa khude dżeczo gmejny řwobodne město w někajkim dobroczelřkim wustawje sałoži. Njelicžomne podpjerj řo kóžde lěto na drjewje, žicze, pjenjesach atd. gmejnje dostawachu. Spodžiwne běsche, tak by řo wyškofsdželany, ł wjele nadawłami wobczęženy knjes sa to najřnadniřche na kuble starał.

We wořebitym pscheczelnym swjastu ł fararjom stejesche. Raž řuřto by na kuble pschebhwal, ł nim tež do řhule řtupi. S nim by tež rady ł wořadnym řhorym řhodžil a pscheczelne, trořchne

řkłowa ł nimi porēczał. Jako ras jeho farać ke řhoremu wjescz njehařche, kiž na grawocziwu řhoroscz częřpjesche, dha móžesche řo dobry knjes woprawdže rořhněwacz. Wořebje by wěrnych, kiž jemu wořebje na wutrobje ležachu, porjadnje wopytował a ł nimi pscheczelřny wobřhadżał.

Kóžde hody by knjeřstwo ł Draždžan žyłu řhopizy drařtow ł wobřkaniu sa potrebnych řkłako. Wola duchowneho by řo na porucžnoscz knjeřstwa jędž sa wěrnych řhornych a potrebnych warila kaž tež na lěkarřte postajenje młoko sa potrebnych wotdawalo.

Řhula sa řchřřkowanje a řchicze, kajejež hiřchcze tehdy njebě, bu sałožena. W tutej dżeczi řkoro žyłe darmotne rořwucžowanie dostawachu a nimale kóžde lěto psches knjeřřtwomu darniwoscz wjeřele dżecžazeho řwjedjenja nascheho dobroczelřkeho knjesa njesamřlichu řwoje dobrotu kaž přjedny tak dale wudželowacz. Hiřchcze njech je nasřomnjene, řo mandželřke řnych w lěcze 1870 nuts řčehnjnych mužřtwom wot krajneje wobory wot njeho podpjerj dosta-

wachu, kiž halle potom sařtachu, jako řo wojownizy dobhczęřřny a řtrowi sažo domoj wrócžichu. Seniczi řlepy muž je sa 6 lět ł ruki nascheho ryczerkublerja niz mjenje hacž 345 tolet řdostawał.

To běsche krasny muž, knjes, kiž řo ł niřkim dżerżesche, kiž namaka we wobřhadżowanju ł ludžimi, w pomhaniu a polěpschowanju řwoje wjeřele, řwoju řbožnoscz na semi. Žadny dżiw, řo jeho lud wutrobnje częřczesche a pschi jeho wotřalcžehnjenu řylřy řkafasche.

„Kak tola tónle bohatty ryczerkubler řekasche?“ řo wěscze prařchesch, luby czitarjo! Ty řy hižom wo nim řlyřchak. Tónle pscheczelnym knjes běsche: Jan, řakři kral. Ryczerkublo řekasche Sohannishausen (pola města Niesy) a žyřkwinska wjeř ł temu Wausizy.

Njenje je, hdyž je wjeřch a kral tajki dobry. Sřwjaty Wawoł řam na Knjesu Jesom řchřřřtu niczo wřřchřsche khwaliczi njemě hacž jeho „dobrocziwoscz a lubosnoscz“ (Tit, 3, 4). A my wschitzy dyrřimj jeho sa řnamjo wsacz, řo byřmy řlědžili sa jeho řtopami.

Rjany titul.

Dżekateho septembra lěta 1613 běsche, jako běchu dżeczi řchleřynřkeho města Briega ł wójwodzy Sibylli Dorotheji tam na hród pscheproschene, kaž huřczilřcho bychu řo tam wot wjeřchowki, kiž běsche prawa maczi řwojich poddanow, wobdarile, hdyž běchu řětne a pilne byle.

„Moja holeczka, kak tebi řekaja?“, řo maleje holeczki woprařcha.

„Hana Woliž,“ běsche wotmowjenje.

„A kak dha ja řekam?“ řo wójwodka dale prařchesche.

„Luba Dorl“.

Wodžer ł měřchčanow pódla řo njemalo dla teje maleje njespschemyřleneje řtrózi a prařchesche: „Wjeřchowka jařnoscz chžyła to hnadnje řudžiczi, dokelž je wěrno, řo Wař žónřki řplah w měscze a na wřny tak mjenuje.“

Duž dobra wjeřchowka řwojej ruzy řřřny a hnuta dżesche: „Wóh budž khwaleny sa tajki drohotny titul, a ja nočžyła jón sa žiwjenje sa titul majestosczi řaměniczi!“

Sejny wyškofski mandželřki ju pał wotofcha a ju něł hinał njesmjenowasche hacž „lubu Dorlu.“

Rěcz wěrnoscz!

Wsched wjazny dżyli 80 lětami řo we wořebnym domje nascheho řakřkeho kroja řlědowaze řta. Maczi se řwojim řchěřčlětnym řynřom, ł mjenom Gerhard, pschi wotnje ředžesche, jako wós pschi-jędze. Starscha, ł domom a řwójbu řpscheczelena řnjeni ł wofa wustupi, řo by ł pscheczelřtwu pohładala. Wona pał ł tym ludžom

kluscheſche, kiž wot tamneho ſłowa: „Něczenje je klěbora, mjelczenje je ſłoto“ jeno přenju polojeću wobkledžbowasche. Se ſwojim woſtudnym, njeſtónčnym powjedanjom běſche hižom huſto domjazu hoſpoſu hněwala; tehodla ſo jej to ſłowo ſe rta ſwjeſh, jako ſ woſnom widžeſche tamnu ſ woſa wuſěje: „Ně, kaſ hlupje, ſo tale ſtara bajawa hižom ſažo ſ nam dže“. Rědy minutu a wopyt do iſtwy ſaſtupi. S tymi ſłowami: „Ach, kaſ ſo ja wjeſelu, moja luba, ſo dženka ſ nam pohladáč pſchińdžeče“, macz pſchečelnizu hač nanajwotrobniſcho pſchija. „Ale maczi“, na to mały Gerhard wótiſje ſawoła: „Wy ſeže tola runje prajiſa: „Kaſ hlupje, ſo ta ſtara bajawa hižom ſažo ſ nam pohladáč dže!“ Kaſ pſchečlapnje nej běſchtej wobě žonje, móže ſebi kóždy myſlicz. S džěczazeho rta běſche ſo tele lhanje kručze poſhoſtało. Hdžež wěrnoscž w domje bybli, tam ſo tajkich njeſpodobnoſczow ſminu. Niž nje potajena wěrnoscž, ale potajena lža je hroſna. Tón mały Gerhard je ſo paſ ſchwarny bėdžeſ ſa wěrnoscž ſczinił, ſamo jedyn ſ najrjeńſchich ſwědkow lutherſkeje zyrkwoje.

Wjele ſtudentow je ſ jeho nohomaj ſedžalo, a wón je jenemu tych ſamych tamne powjedańczo powjedał; pſchetož to běſche profeſar Gerhard je Zezſchwiž, kiž je ſ próžy ſwojeho požohnowaneho žiwjenja 20. julija 1886 domoj ſchoł do kraja wěczneje wěrnoscže.

Nanowa luboſcz.

W tyžazlětněj holi wječzorneje Ameriki ſtejeſche wuczahowarjomy ſamotny dwór. Čžorna nóz holu a dom wobdawasche. Wó iſtwje ležeſchtaj nan a hólczł w čžichim ſpanju a młoda maczerka ſpaſche wonkach pod ſchmrětom w ſemi. Duž wobriedž nožy ſapoczachu pſhy wucz a ſtót rucž; nan wotuczi, ſwětko blyſchečesche ſo pſches woſno do iſtwy, hola ſo paleſche a ſchumjazy wětr ſchwihasche płomjo runje na jich dom! Tajka palaza hola a luſi njejſu w Amerizy ničžo noweho; bėda paſ tym domam, kiž na boku wohnja leža, tam njeje žane wuczefnjenje, płomjo wot ſylneho wětra ſchwihane leczi rucžišcho, dylłi móže žadyn tón hnacž. To naſch ſamotnik wjedžeſche. Wón ſkoczi ſ loža, ſhrabny ſwoje džěczo, čžerjeſche do konjemza a wotwjaſa rjehotazeho hengſta, ſkoczi ſ hólčezom na njeho a jěchasche, ſchtož móžeſche jeno tón bėžecž, wſchón ſtót a wſchu domjazu nadobu ſkažazemu wohenjej woſtajiwſchi. Płomjo ſa nimaj ſapaſche. Hengſt ſam w ſmjertnej ſtrachocže wſche teho wot jěcharja honjenty, bywasche mucžniſchi a mucžniſchi, woheń paſ mucžnoſcže njeſnaje. Nan poſna, ſo njebudže dowuběhnyčž móž a džesche teho dla ſ ſwojemu hólčezu: „Sa dyrbju dele, džerž ſo twjerdže, mój ſyno, hengſt wě, hdže ma hnacž, pſchi rěžy pſches móſt a na druhim boku do měſta ſ wujej!“ Nan woſoſcha ſynka poſledni krocž a ſuny ſo dele. Telko lóžſchi, doſta tón nowu móž a rucžišcho hač wětr a płomjo lecžeſche. Sbožownje pſchinjeſe wón ſwojeho knjeſoweho hólczka ſ tej ſwójbje w měſcže. Hdžž ſo jeho praſchachu: „Hdže nan je?“ wón wotmolwi: „Nan tež hnydom pſchińdže.“ Hdžž paſ žyly džen nje pſchińdže, ſo ſynt ſpochi praſcheſche: „Schto jeno nje pſchińdže?“ Wbohe džěczo! Lecžazy dym w powětiſje měſchczanam ſjewi, ſchto bė ſo ſtało.

Žimy Bóh.

Nab wjeſtu wječzorneje Holſteinskeje wiſchachu čžežke, čžemne njewjedrowe mrocžele. Tež bohaty bur ſ liſtynocherjom w najbližſchim domje wuſchowanje pytaſche, kiž běſche wot bohabojaſneje wudowy ſe ſchěſczimi džěczimi wobhydleny. Wulžhczinjeſki bohacžł

woſtajſchi wſcheho durje do iſtwy wottorchny, a ſchto widži? Wudowa wobriedž ſwojich ſchěſczoch džěczi ſo modli wo hnadny Boži ſchit ſa ſebje a ſa tych ſwojich. Žadyn ſo mylicz njedaſche, jako zuſaj ſaſtupičtaj. Liſtynocher bu pſches dowěrypołnu modlitwu wěrjazych ſapſchijaty; taſ ſo ženje njebė klyſchał modlicz; najradſcho by ſo ſam ſobu poklaſnył — ale tu běſche tón bohacžł, ſchto by tón prajił, a kaſ jeho ſ ſměchej pytał ſczinicž. Njemóžeſche wſchał ſo ſdžeržecž, modlazych wuſměſchicž a Woha hanicž. Stónčnje ſebi liſtynocher ſwaži, jeho proſbyčž, ſo by ſměrom byl, ale rěka hanjeſkich ſłowow bė wotmolwjenje. Na jene dobo dyrri. Wono je do domu. Wudowa je we woſomiku ſ džěczimi won, kaſ, ſama njewě. Sapaliſo njeje, ale hdže ſtaj taj dwaj? Woni do iſtwy ſhwataja: tu bliſto pſchi durjach liſtynocher ſproſtnjenty, ale hiſchcže žimy, a w kucže bur, žyle čžorny a ſ blyſkom ſaraženy ležeſchtaj. Njedžeſe ſańdu, priedy hač liſtynocher ſažo rěčž doſta, ale jedyn boſ je ſczehnjenty. Žeho žiwjenje je ſo pſcheměnił; wón ſnajesche teho žiweho Woha.

Wobras.

Žónſka mějeſche wopitka ſa muža, kiž ſo njedaſche polěpſchicž a pſched kotrymž ſo druhdy žyly dom do ſtracha da. Žako běſche wona hižom wſchě móžne ſrědky ſpytała, jeho wotwucžicž, jej ſtónčnje něſchto dobre pſchypadže. Wona ſebi prajeſche, hdny by jejny muž raſ ſam ſebje we ſwojej žaloczi wohladał, by jej wěcže wuńcz pytał. Žako wón ſažo raſ pjany domoj pſchińdže, wona taſ pſchiprawi, ſo da jeho fotografowacž, a hdnyž běſche połnje ſtróſby, jemu wobras poſaſa ſ tym praſchenjom, hačž tehole muža ſnaje. „Sa dyrbju tehole muža ſnacž? teho hiſchcže ſa ſwoje žiwjenje wohladał njejſym.“ Wona jeho proſchěſche, ſebi wobras hiſchcže juntrócž kručze wobhladačž. Wón woſta pſchi ſwojim. Nětk jemu žona ſ měrom prajeſche: „„To ſy ty ſam.““ — „Sa?“ wón ſpodžiwany a ſ dohom naſtróžany ſawoła, „to ženje niž!“ — „„Tola, tajki ſy, hdnyž ſy pjany.““ Hiſchcže raſ ſo wón na wobras ſahlada. Haj, to wón woprampdže běſche we ſwojej žylei wohidnoſczi, hdnyž bė pſches měru ſchoł. Wěrnoscž jeho hačž do najhklubſcheje wutrobny trjechi, a wón džesche: „Hdnyž ſym tajki na pohladanje byl, dha ſo to ženje wjazy ſtačž njeſmė.“ Wón ſłowo džeržeſche, a ſ Božeje hnadny bu ſtróſby džělawy čžlowjeł a ſwěrnny domjazy nan.

Wiſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Sažo ma ſo nowe měſchczanſke twarjenje w Budyſchinje natwaricž na žitnych wilach a to twarjenje ſa měſchczanſku nalutowańju. A temu ma ſo twarſki hamt, to ſu ſtare twarjenja ſ boła muſeja, potorchacž. Tele ſtare twarjenja ſu poſledne ſawoſtanski něhduscheho ſtareho Budyſkeho gymnafija a budže to ſtarym wopytowarjam gymnafija žel, hdnyž tež nětko poſlednja widomna dopomnjeńka na jich gymnafialny čžaſ padnje. Taſ ſtare pada a nowe ſo ſbėha.

— Pſchihotowańja ſa ſeminar we Wojerezach nětko jutry žyle ſańdže. Poſledni lětnik ſo tam dowuwuczi a potom na dlěiſchi čžaſ drje žana pſchihotowańja wjazy njebudže, dofelž je wuczerſkej nuſy w Bruſkej wotpomhane. Schkoda je, ſo naſchi Šerbja tajku pſchihotowańju w bliſtoſczi nimaja. Dotalna je tola tón dobry wužitk mēla, ſo je ſo ſažo ličžba ſerbſkich wuczerjom wuwucžila a ſo móže tola džel naſchich ſerbſkich ſchulow tež w Bruſkej ſerbſkich wuczerjom doſtačž.